

Pirmas skyrius

„Marymount Manhattan“ – taip vadinasi nedidelis jaucus koledžas Niujorko rytinėje dalyje. Kažkada šiame pastate veikė moterų koledžas. Savaiame suprantama, jo nebėra – kitaip čia nesimokyčiau. Ir, beje, man čia patinka. Čia gražios mergaitės ir neblogi mokytojai. Be to, man visai patinka pamokos, nes dabar galiu pats rinktis, kuriuos dalykus mokytis. Šiandien pamokos jau baigėsi, tad šiuo metu rašau bibliotekoje. Nuostabiausiam pasaulio mieste rašau savo istoriją. Tik ji prasideda ne Niujorke. Ji prasideda žaviajame Vinipege, tiksliau – to miesto prerijose. Žemėje, kuri tokia plokščia, kad galėtum tris dienas stebėti, kaip skuosdamas nuo tavęs horizonte dingsta šuo.

Tuo metu buvau beveik trylikos. Kai kam šis skaičius atrodo nelaimingas, bet man nereikėjo laukti nė trylikos, kad ištiktų nelaimė. Ji nenumaldomai artėjo. Jutau ją atsėlinant tą vasaros vakarą, stypsodamas prie mūsų sodybos.

Žiūrėjau, kaip Žiurkė varinėja futbolo kamuolį aplink oranžinius kūgius. Apsivariusi paskutinį, smūgiuodavo kamuolį į vartus, kuriuos mieste jai buvo nupirkęs tėtis. Tada išėmusi jį iš tinklo viską pradėdavo nuo pradžių.

Žiurkė jautėsi laiminga žaisdama futbolą, bet aš su ja nejutau jokios laimės. Likus kelioms dienoms iki vasaros atostogų, ji jau buvo spėjusi jas sugadinti. „Man atrodo, tėtis greitai mirs“, – mums grįžtant iš mokyklos ramiausiai pareiškė ji, lyg prašytų paduoti pieno. Todėl numanau, kad ne nujaučiau, o buvau informuotas apie artėjančią nelaimę.

Gali pasirodyti, jog tai – tik dešimtmetės klideshow, bet Žiurkė išties buvo keista. Ji kalbėdavo tokius dalykus, kurie pildydavosi, kaip tasyk, kai pabėgo mūsų šuo. Tik švystelėjau jam kamuolį, ir jis pasileido įkandin. „Daugiau to šuns nebematysi“, – mestelėjo Žiurkė. Šuo pralėkė pro kamuolį ir nesustodamas nudūmė tolyn. Skuodė besileidžiančios saulės link, paskui save palikdamas mažytį dulkių debesėlį. Spoksojome į jį, kol visai išnyko iš akių, ir aš daugiau niekada jo neberegėjau. „Čia jis nesijautė laimingas, – tarė Žiurkė. – Nesigrauk.“

Arba kaip tąkart, kai ji pažadino mane vidury nakties pasakyti, kad Felicijai nutiko kažkas negera. Ji buvo geriausia Žiurkės draugė, jiedvi visur eidavo drauge. Tačiau tėvams išsiskyrus Felicija išvažiavo į Čikagą. „Tai tik blogas sapnas, – pasakiau tada. – Eik miegoti.“ Žiurkė vi-

sada sapnuodavo gerus arba blogus sapnus – nors turėjo didžiausią sapnų gaudyklę visoje Kanadoje, jie vis tiek pro kažkur prasmukdavo. Kitą dieną mokykloje sužinojome, kad Felicija nužudyta. Ją pasmaugė kažkoks pamišėlis. Žiurkė tai pribloškė. Mane taip pat. Felicija tikrai buvo miela mergaitė. Žiurkė dar ilgai slampinėjo susikrimsi. Galiausiai prabilo: „Gal ją pagrobė vindigas.“

Vindigas – tai legendinė čiabuvių pabaisa. Toksai miške gyvenantis milžinas. Jo akys pasruvusios krauju, o letenos naguotos. Jis grobia mažus vaikus, norėdamas patenkinti nenumalšinamą žmogienos potraukį. Ši legenda Žiurkei padarė didžiulį įspūdį.

Tuomet tėtis ją pasisodino ir pasakė, kad yra pabaisų, kurios skriaudžia vaikus, tik tie pabaisos – žmonės ir jie vadinami pedofilais. Žiurkė akimirksniu pajuto neapykantą pedofilams ir nuo tos dienos įžiūrėdavo juos kiekviename užkampyje.

– Ei, Bobai, nori pažaisti futbolą? – šūktelėjo Žiurkė. Nekreipiau į ją dėmesio.

– Tada einu namo, – pasakė ji.

Štai jums ir tikroji Žiurkė: „Tėtis greitai mirs“ ir „Aš einu namo“.

Įsmeigiau žvilgsnį į tolį ir apsisukau 360 laipsnių kampu. Prieš akis mačiau vien dangų. Vinipego žemė iš tiesų buvo plokščia, todėl ir graži, ypač leidžiantis saulei. Tuomet galėdavai sau spoksooti, kaip ji grimzta į ho-

rizontą. Taip ir padariau, o tada nusliūkinau Žiurkei iš paskos. Netrukus turėjo pasirodyti uodai. Vinipege jie klaikiai aršūs. Kiek žinau, jų egzistencija neturi jokios prasmės, bet jie nuolat mane sugeldavo. Priešingai nei Žiurkę, kurios, regis, jie nepuldavo.

Kai įėjau į svetainę, ji šoko priešais televizorių klausydamasi naujausios repo žvaigždės – Ledo žmogaus. Ant galvos atbulai užsimaukšlinusi beisbolo kepurę pagal muziką kraipė savo nesamą užpakalį. Repuodamas Ledo žmogus burnodavo ir keikdavosi, bet Žiurkė niekad nesiplūsdavo, nes tai nepatiko tėčiui. Užuoat keikūsis, ji pypčiodavo.

Aš nukaliau tą išgamą ir patvarkiau jo mergšę, pyp,

Jo šutvei – ragas, pyp, drebėkite visi.

Rytoj nudėsiu juos ir pamatysite, pyp pyp –

Kas vėl išdrįs man šokti į akis,

Tas, pyp, gilioj duobėj po žemėmis kirmys.

Klausydamasi Ledo žmogaus Žiurkė pypčiodavo kaip patrakusi.

– Vakarienė paruošta, – žengdamas į kambarį pasakė padėklu nešinas tėtis.

Atrodė jau kauštelėjęs. Paprastai nepradėdavo gerti, kol mes nesuguldavome į lovas ar bent kol nesukrusdavome tam ruošti, bet tą vakarą griebėsi šio reikalo anksčiau. Vis dėlto jis buvo geras tėtis – dėl mudviejų galėjo

padaryti bet ką. Be to, įkaušęs ar blaivus, puikiai gaminavo valgi. Manau, išmoko iš mamos. Ji žuvo automobilio avarijoje, kai aš buvau dar visai mažas. Nieko doro apie ją nebeprisimenu, išskyrus tai, kad buvo prancūzė. Vinipege gyvavo sena prancūzų bendruomenė, bet mama buvo ne Vinipego prancūzė, o tikrų tikriausia prancūzė iš Prancūzijos. Jos tėvas Paryžiuje laikytas garsiu virėju. Šiaip ar taip, tėtis mokėjo skaniai gaminti ir tąkart mums paruošė prancūziškos svogūnų sriubos su savo paties kepta duonele, pagardinta alyvuogėmis. Nužvelgiau tėtį, kai padavė man dubenėlį. Nepastebėjau jokių mirties ar ją pranašaujančios ligos ženklų.

Žiurkė išjungė televizorių ir klestelėjo ant sofos.

– Gerbiamasis, kai tik būsite pasiruošęs, prašyčiau sriubos, – pareiškė ji, tarsi būtų kokia kilminga ponija.

– Žinoma, ponija, – permesdamas per ranką rankšluostėlį, atsakė tėtis.

– Šiais laikais reikia atidžiai žiūrėti, su kuo turi reikalų, – tarė Žiurkė. – Tie menkystos, su kuriais tenka susidurti prekybos centre, stačiai pasibaisėtini.

Žiurkė mokėjo mėgdžioti įvairiausius akcentus. Bet šis – anglų aristokratų – buvo jos arkliukas. Tada kalbėdavo kaip snobė iš BBC televizijos. Žiurkė buvo įvaldžiusi ir kitus akcentus. Jai neblogai sekėsi pakartoti airių ar pietinėse valstijose gyvenančių amerikiečių flegmatišką kalbėseną, nors indų ar jamaikiečių – irgi ne ką prasčiau. O kai mėgdžiodavo rusus, tai gergždavo kaip užkimęs Drakula.

– Ar ponია pageidautų duonos?
– O taip, duoną valgyti privalu. Pyragus tegu šlemščia kaimiečiai.
– Gal dar ko nors, ponია?
– Ačiū, ši kartą viskas, *pupuliuk*, likusį laiką gali būti laisvas.
– Mari Klere! Kas gi patarnautoją vadina *pupuliuku*?! – tėtis įsitaisė šalia jos ant sofos. – Ponია niekada nesikreiptų į savo tarną taip familiariai. Kaip tikiesi išgarsėti ir susikrauti turtus, leisdama sau tokius liapsusus?
A, taip, Žiurkė troško būti aktore.
– Tėti, atsiprašau, – susigėdo Žiurkė.
– Štai taip. O dabar valgyk sriubą, būk gerutė.
Baigusi valgyti Žiurkė leidosi vaikštinėti pirmyn atgal su knyga ant galvos.
– Mokytoja Mauntsaft sakė, kad taip nešioti knygą naudinga dėl pusiausvyros. Ir dar minėjo, kad padeda laikysenai.
Būdavo dienų, kai nieko kito iš Žiurkės ir neišgirdavai. Mokytoja Mauntsaft sakė tą, mokytoja Mauntsaft sakė aną. Toji mokytoja vadovavo dramos būreliui ir vedė anglų, kaip pabrėždavo – anglų literatūrinės, – kalbos pamokas. Ir kadangi Žiurkė troško tapti aktore, jos sutarė nelyginant užtvanką renčiantys bebrai. Mokytoja Mauntsaft buvo kilusi iš Anglijos ir kalbėdavo taip įmantriai, tarsi jos aplinkoje nuolat suklotųsi princas Čarlzas su savo bendrais. Kalbėdamasi su senąja Ferdži

Mauntsaft Žiurkė stengdavosi elgtis kultūringai. Net ištiesindavo nugarą ir kilstelėdavo smakrą, tarsi mažoji Anglijos princesė.

– Būti mokytojos Mauntsaft numylėtine – tikras prestižas, – poniška intonacija pareiškė Žiurkė. – Mokykliniam spektakliui ji galėjo išsirinkti bet ką, tačiau pasirinko mane. Ir šią vasarą aš vienintelė pradėsiu lankyti pasaulinio garso Vinipego baletą. Gal pagaliau atsiskleis mano talentas.

– Mokytoja Mauntsaft – labai protinga moteris, – tarė tėtušis.

– Teisingai pasakyta, tėti! – pabrėžė Žiurkė. – Žinai, visa tai priklauso nuo auklėjimo. O tu kaip reikiant prie jo prisidėjai – turi gerą skonį, ir ne tik.

Bet tą akimirką per MTV pasirodė Ledo žmogus, ir Žiurkės geras skonis išgaravo. Ji metė knygą, pasigarsino televizorių ir vėl užpypčiojo per visą namą.

– Pasisaugok, kad taip pypčiojančios tavęs nepričiuptų mokytoja Mauntsaft, – įspėjau ją. Bet ji nuleido tai negirdomis.

Baigusi repuoti Žiurkė paskaitė tėčiui laikraštį. Ji skaitė puikiai. Krimto pačius įvairiausius straipsnius, tada su tėčiu juos aptardavo, kalbėdavosi apie pasaulyje vykstančius karus, bado ištiktus kraštus arba vertindavo naujausių uraganų pavadinimus – gražūs jie ar ne. Ūmiai Žiurkė susimąstė.

– Vis tie karai... Kodėl gi karo trokštantys žmonės ne-